

*“Budete sa smiať,
šalieť a hneď
sa zaľúbite
do Zapleteného!”*

**ALICE
CLAYTONOVÁ**
autorka
bestselleru
Nabijak

Zapletený

Emma Chaseová

AKTUELL

Emma Chaseová
Zapletený

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov alebo iných metód použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Emma Chaseová: Zapletený

Z anglického originálu *Tangled*, ktorý vydalo vydavateľstvo Gallery Books, A Division of Simon & Schuster, Inc., New York, USA.

Copyright © 2013 by Emma Chase

All rights reserved

Všetky práva vyhradené

Translation © Miriam Ghaniová 2019

Redakčne upravila: Lubica Janeva

Cover design © Simon & Schuster, Inc.

Jacket photo © Shutterstock Inc.

Author's photo © Glamour Shots

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2019

ISBN 978-80-8172-045-1

*Venujem Joeovi,
ktorý mi ukázal, čo je pravá láska, a každý deň mi dovolil
nazrieť do zložitého procesu mužského myslenia.*

POĎAKOVANIE

Na tomto mieste sa chcem zo srdca poďakovať Micki Nudingovej a ostatným z Gallery Books za to, že verili mne aj mojej práci. Ďakujem Omnific Publishing, že som mohla splniť svoj celoživotný sen, a svojej agentke Amy Tannenbaumovej a Agentúre Jane Rotrosenovej za podporu a pomoc. Vďačnosť a láska patria aj mnohým mojim internetovým priateľom, vďaka ich podpore sa mi to napokon podarilo. Som zaviazaná svojej rodine, ktorá mi ukázala, že humor je všade, aj na tých miestach, kde to najmenej očakávame. Možno práve tam. A napokon sa chcem poďakovať svojim deťom – budete vždy mojim najväčším úspechom. Ďakujem, že ma viete rozosmiať, že pri vás doslova blazniem a že ma inšpirujete, aby som nikdy neprestávala skúšať nové veci.

Emma Chaseová
Zapletený

PRVÁ KAPITOLA

Vidíte tú neumytú a neoholenú kopy na pohovke? Chlapa v špinavom sivom tričku a roztrhaných teplákoch?

To som ja, Drew Evans.

Za iných okolností takto nevyzerám. Nie je to môj štýl.

V normálnom živote vždy chodím dokonale upravený, dohľadka oholený a čierne vlasy si na sluchách začesávam dozadu, takže vraj pôsobím nebezpečne, ale zároveň profesionálne. Nosievam obleky šité na mieru a topánky, čo si obúvam, stáli viac, ako je výška vášho nájomného.

A čo môj byt? Vyzerá asi takto: žalúzie sú zatiahnuté a na nábytok dopadá modrasté svetlo z televízora. Na stolíkoch a po podlahe sa váľajú pivové fľaše, škatule od pizze a prázdne nádoby od zmrzliny.

Toto však nie je môj ozajstný byt. Ten, v ktorom normálne žijem, nemá chybu. Stará sa oň dievča, čo ku mne chodí dva razy do týždňa. Mám všetky najmodernejšie prístroje, tie nekonečné hračky, o akých sníva ne jeden dospelý chlapec: priestorové ozvučenie, satelitné reproduktory a veľkoplošnú plazmovú obrazovku, pred ktorou by si každý chlap kľakol a prosíkal o prídavok. Zariadenie je moderné – všetko v čiernej farbe alebo z nehrdzavejúcej ocele –, takže všetci sa hneď dovtípi, že tu býva muž.

Už som spomenul, že to, čo práve vidíte, nie som ja. Mám chrípku.

Chrípka.

Všimli ste si, že názvy tých najhroznejších chorôb na svete znejú poeticky? Slová ako malária, viróza, cholera. Myslíte si,

že je to naschvál? Azda niekto hľadá krajší spôsob, ako vyjadriť, že si pripadáte ako čosi, čo vypadlo zo zadnej časti vášmu psovi?
Chrípka. *Influenza*.

Pri dlhšom opakovaní to znie pekne.

Som si istý, že mám práve chrípku, lebo som už siedmy deň doma. Preto som vypol telefón a z pohovky vstávam jedine vtedy, keď idem na záchod alebo si prevziať pizzu z donášky. Ako dlho vlastne trvá taká chrípka? Desať dní? Mesiac? Moja vypukla pred týždňom. Ráno o piatej mi ako vždy zazvonil budík, ale namiesto toho, aby som vrtko vyskočil z postele a zamieril do kancelárie, kde som doslova hviezda, hodil som ho do steny. Rozletel sa na márne kúsky.

Hlúpy budík. Aj tak mi už liezol na nervy. To nekonečné píp-píp-píp.

Obrátil som sa na druhý bok a znova som zaspal. Keď som napokon vyliezol z postele, cítil som slabosť a bolo mi zle. Bolelo ma na hrudi a v hlave mi hučalo. Jasně ako facka – chrípka. Viac som nezaspal, presunul som sa sem, na svoju vernú pohovku. Je taká pohodlná, že som sa rozhodol na nej zostať. Celý týždeň. Pozeral som pritom telku, hrali najväčšie hity Willa Ferrella.

Teraz práve dávajú program *Hlásateľ: Príbeh Rona Burgundyho*. Dnes som to videl už trikrát, ale ešte som sa nezasmial. Ani raz. Možno to kúzlo funguje až na štvrtý raz.

Vtom mi niekto zabúchal na dvere.

Poondiaty vrátnik. Dopekla, načo ho tu máme? Bude sa čudovať, keď tento rok dostane odo mňa vianočné prepitné, nech si to zapíše za uši.

Poviem si, že to búchanie si nebudem všímať, ale neustáva. A neprestáva.

„Drew, Drew, viem, že si tam. Otvor tie poondiate dvere!“
Bože, nie.

Je to tá opica. Inými slovami, moja sestra Alexandra.

Hovorím opica, ale vravím to s láskou, naozaj. Presne taká je – tvrdohlavá, panovačná a neústupčivá. Toho vrátnika asi zabijem.

„Drew, ak neotvoríš, zavolám políciu a prisahám, že dám tie dvere vyraziť!“

Už chápete, ako to myslím?

Chytím vankúš, ktorý mám na kolenách odvtedy, ako som dostal tú prekliatu chrípku, zaborím si doň tvár a zhlboka sa nadýchnem. Vonia vanilkou a levandulou.

„Drew, počuješ ma?“

Pritisnem si vankúš na hlavu. Nie preto, že vonia ako... ona, ale tlmí to búchanie na dvere.

„Už držím mobil! Ťukám číslo!“ varuje ma sestra a vtedy si uvedomím, že nežartuje.

Zúfalo vydýchnem a zdvihnem sa z pohovky. Chvíľu mi trvá, kým sa dovláčim k dverám. Stuhnuté boľavé nohy ma nechcú poslúchať.

Poondiata chrípka.

Otvorím dvere, pripravený čeliť jej hnevu. Sestra drží v ruke s najnovšou manikúrou nechťov iPhone, svetlé vlasy má zviazané do jednoduchého, ale elegantného uzla a cez plece prevesenú tmavozelenú kabelku rovnakej farby ako jej sukňa. Na Lexi musí všetko dokonale ladiť.

Za ňou stojí Matthew Fisher v pokrčenom modrom obleku a tvári sa nešťastne. Môj najlepší priateľ a kolega.

Prepáčte, pán vrátnik. Ja toho Matthewa zabijem!

„Bože!“ vykrikne zdesene Alexandra. „Čo sa ti stalo?“

Hovoril som vám, že to nie som ja.

Nepoviem na to nič. Nemám energiu. Dvere nechám pootvorené a dopadnem tvárou naspäť na pohovku. Je pevná, ale zároveň mäkká a hreje.

Milujem ťa, moja pohovka. Už som ti to niekedy povedal? Tak ti to hovorím teraz.

Hoci mám tvár stále zaborenú vo vankúši, cítim, že Alexandra s Matthewom opatrne vchádzajú dnu. Predstavujem si ich šok pri pohľade na ten neporiadok. Nazriem spoza vankúša a vidím, že ma intuícia neklamala.

„Drew?“ Tentoraz sestra zatiahne s obavamami.

Vzápätí sa však znova rozčertí. „Preboha, Matthew, prečo si mi nezavolať? Ako si to mohol nechať zísť tak ďaleko?“

„Ja som ho nevidel, Lex!“ vyhrkne rýchlo Matthew. Teda aj on sa bojí mojej sestry. „Chodil som sem každý deň, ale neotváral mi.“

Sestra si sadne vedľa mňa na pohovku, ktorá sa pod jej váhou prehne. „Drew?“ zopakuje potichu. Cítim, ako ma hladká po vlasoch. „Zlatko?“

V hlase jej znejú toľké obavy, až mi pripomenie matku. Keď som bol ako dieťa chorý, nosila mi do izby na tácke horúcu čokoládu a polievku. Vždy ma pobozkala na čelo, aby sa presvedčila, či mám horúčku. Potom mi zakaždým bolo lepšie. Pri tej spomienke a sestrinom šepote mi zvlhnú oči.

Naozaj som až taký chudák?

„Som v poriadku, Alexandra,“ poviem, hoci netuším, či ma počuje cez ten sladko voňajúci vankúš. „Mám chrípku.“

Počujem, ako sa otvára škatuľa od pizze. Len čo sa z nej začne šíriť zápach plesnivejúceho syra a salámy, ozve sa ston. „Toto nie je ideálne jedlo pre človeka, ktorý má chrípku, braček.“

Uvedomím si štrnganie pivových fliaš a šuchot odpadkov, sestra začala upratovať ten neporiadok. Nie som jediný, kto je v našej rodine zafixovaný na poriadok.

„Toto je celé zle!“ Prudko sa nadýchne a podľa zápachu, čo sa mieša s plesňou pizze, viem, že práve otvorila tri dni starú nádobku na zmrzlinu, ktorá asi nebola celkom prázdna.

„Drew!“ Trochu ma potiahne za plecía. Vzdám sa, sadnem si a pretriem si unavené oči. „Rozprávaj sa so mnou,“ nalieha. „Čo sa deje? Čo sa prihodilo?“

Pozerám na utrápenú tvár svojej staršej sestry a zrazu sa vrátim v čase o dvadsať rokov. Mal som šesť rokov a môj škrekčok, pán Wuzzles, práve uhynul. A rovnako ako vtedy, aj teraz mi pravda priam vytlačí vzduch z pľúc.

„Napokon sa to stalo.“

„Čo máš na mysli?“

„To, čo si mi priala večnosť,“ šepnem. „Zalúbil som sa.“

Vidím, že sa začína usmievať. To pre mňa vždy chcela. Ona je vydatá za Stevena už celé roky a ešte dlhšie je doňho zaľúbená. Nikdy sa nezmierila so životom, aký žijem ja, a nemôže sa dočkať, kým sa usadím a nájdem si niekoho, kto sa bude o mňa starať tak ako ona o Stevena. A ako sa naša matka stále stará o nášho otca.

Ja som jej však tvrdil, že to nikdy nepríde. Jednoducho preto, lebo o to nemám záujem. Prečo nosiť drevo do lesa? Piesok na pláž? A načo kupovať kravu, ak máte mlieko zadarmo?

Už chápete, o čo ide?

Pozerám sa na ňu, ako sa usmieva, a ozvem sa tichým hlasom, ktorý ani sám nespoznávam: „Vydáva sa za niekoho iného. Ona... ona ma nechce, Lex.“

Na sestrinej tvári sa objaví súcit, rozteká sa po nej ako džem po krajci chleba. Postupne sa na nej ukáže odhodlanie. Alexandra vždy dá všetko do poriadku – vyčistí upchatú odpadovú rúru, opraví preliačenú stenu, odstráni z koberca akúkoľvek škvrnu. Viem, čo sa jej v tejto chvíli preháňa hlavou: ak je jej mladší brat na dne, ona ho musí z neho zdvihnúť.

Kiežby to bolo také ľahké. Myslím si, že zlomené srdce sa nedá zlepíť nijakým lepidlom na svete.

Už som vravel, že som tak trochu aj básnik?

„Neboj sa, Drew, vyriešime to.“

Poznám svoju sestru alebo nie?

„Choď sa poriadne osprchovať horúcou vodou. Ja zatiaľ upracem tento neporiadok a potom pôjdeme von. Všetci traja.“

„Nemôžem ísť von.“ Vari ma vôbec nepočúvala? „Mám chrípku.“

Súcitne sa usmeje. „Potrebuješ normálne teplé jedlo a sprchu. Zakrátko ti bude lepšie.“

Možno má pravdu. Boh vie, že po týchto posledných siedmich dňoch mi vôbec nie je dobre. Pokrčím plecami a vstanem, aby som ju poslúchol. Vezmem si so sebou vankúš ako štvorročné dieťa, ktoré všade vláči oblúbeného medvedíka.

Nemôžem si pomôcť, cestou do kúpelne premýšlam o tom, ako sa to postupne zbehlo. Boli časy, keď som žil dokonalý život. A potom sa všetko domrvilo.

Chcete vedieť ako? Mienite si vypočuť môj dojímavý príbeh? Dobré. Všetko sa začalo pred niekoľkými mesiacmi. Bola sobota, bežný večer.

Teda aspoň pre mňa.

Pred štyrmi mesiacmi

„Bože, áno, to je fajn. Hej, to sa mi páči.“

Vidíte toho mimoriadne pekného muža v čiernom obleku? Chlapa, ktorému ho krásna ryšavka práve fajčí na záchode. To som ja. Ozajstný ja. JPCH. Ja pred chrípkou.

„Bože, zlatko, už budem.“

Teraz to na chvíľu preruším.

Dámam, ktoré počúvajú, dám zdarma jednu radu. Ak vás chlap, s ktorým ste sa práve zoznámili v klube, oslovuje zlatko, miláčik a podobne, neurobte chybu a neuverte, že je do váš taký zaľúbený, až vám vymýšľa láskyplné mená.

Robí to, lebo si nevie alebo nemôže zapamätať vaše meno.

Ani jedna žena nechce, aby ju oslovovali nesprávnym menom, keď kľáčí na pánskej toalete a fajčí vám ho. Preto som ju pre istotu oslovil zlatko.

A ako sa vlastne volala? Záleží na tom?

„Doriti, zlatko, už budem.“

Mľaskne, odtiahne sa a ako prvotligová basketbalistka zachytí na ruku všetko, čo vystriekam. Presuniem sa k umývadlu, umyjem sa a zapnem si nohavice. Červenovláska vytiahne z kabelky ústnu vodu a s úsmevom si oplachuje ústa.

Krása.

„Nedáme si drink?“ pýta sa hlasom, ktorý sama určite považuje za zvodný.

Len pre vašu informáciu, keď som hotový, som hotový. Nie som chlap, ktorý sa vezie dvakrát na tej istej horskej dráhe. Raz stačí, vzrušenie pomínie a záujem tiež.

Matka ma však vychovala ako džentlmena. „Pravdaže, zlatko. Nájdi voľný stôl a ja ti prinesiem niečo na pitie.“ Mimo chodom, pri fajčení sa skutočne snažila. Zaslúži si drink.

Vyjde z toalety, zamieri k stolu a ja k dlhému barovému pultu. Už som spomínal, že bola sobota večer, však? A ten bar sa volal REM. Nie R. E. M., ale rem, REM ako fáza spánku, ako keď snívate. Rozumiete?

Je to najmodernejší klub v New Yorku, teda aspoň v ten večer mi taký pripadal. Budúci týždeň budem v nejakom inom klube, na mieste nezáleží, vždy je to rovnaký scenár. Ja a moji kamaráti cez víkend prichádzame spolu, ale odchádzame každý zvlášť – a nie sami.

Nepozerajte sa tak na mňa. Nie som nejaký darebák. Neklamem, nebalamutím ženy kvetnatými rečami o spoločnej budúcnosti a láske na prvý pohľad. Idem na vec priamo. Chcem sa zabaviť – na jednu noc – a na rovinu im to aj poviem. Som v tom lepší ako deväťdesiat percent chlapov, ktorí tu sedia. Verte mi. A väčšina dievčat tu hľadá to isté, čo ja.

Dobre, možno to nie je celkom pravda, ale môžem za to, že keď ich pretiahnem, chcú sa stať rovno matkami mojich detí? To však nie je moja starosť. Ako som už povedal, vždy im otvorene vysvetlím, ako sa veci majú, potom si užijem a vrátim sa domov taxíkom. Ďakujem, dobrú noc. Nevolaj mi, lebo ja ti určite nezavolám späť.

Konečne sa dostanem k baru, objednám dva drinky a chvíľu pozorujem telá krútiace sa na tanečnom parkete do rytmu hudby.

Potom ju zbadám. Stojí asi štyri metre odo mňa a trpezlivo vyčkáva. V dave ľudí túžiacich po alkohole, mávajúcich peniazmi, aby zaujali barmanovu pozornosť, vyzerá trochu nervózne.

Spomínal som už, že som tak trochu básnik. Pravda je, že som taký nebol odjakživa. Presnejšie, nebol som básnik až do tejto chvíle. Je krásna ako anjel, úžasná. Nazvite to, ako chcete. Dôležité je, že pri pohľade na ňu zabudnem na chvíľu dýchať.

Dlhé tmavé vlasy sa jej lesknú dokonca aj v tlmenom osvetlení klubu. Oblečené má červené šaty s hlbokým výstrihom na chrbte – sexi a elegantné –, zdôrazňujú všetky jej dokonalé krivky. Plné a šťavnaté pery priam žiadajú o bozk.

A tie oči! Bože. Obrovské, guľaté, nekonečne tmavé. Predstavujem si, ako ich na mňa upiera, keď mi berie vtáka do svojich malých úst. Spomínaný orgán sa pri tej predstave hneď zobudí. Musím ju mať.

Rýchlo zhodnotím situáciu a rozhodnem sa, že dnes sa stane ona mojou vyvolenou, čo sa bude tešiť mojej pozornosti po zvyšok noci. Chcem si to užiť.

Dostanem sa k nej práve vo chvíli, keď otvorí ústa, aby si objednala drink, no ja ju predbehnem: „Dáma si dá...“ Prezerám si ju a odhadujem, čo by si asi vypila. Mám na to talent. Niektorí ľudia majú radi pivo, iní škótsku so sódou alebo archívne víno, ďalší brandy alebo sladké šampanské. Vždy dokážem odhadnúť, kto čo chce. Zakaždým. „Merlot Veramonte, ročník dvetisíctri.“

Obráti sa ku mne a zdvihne obočie. Prejde po mne pohľadom od hlavy po päty. Asi usúdi, že som celkom k svetu, lebo prehodí: „Vyzeráte dobre.“

Usmejem sa. „Zdá sa, že ma predbehla moja povest'. Áno, pravdaže. A vy ste krásna.“

Začervená sa – líca jej naozaj očervenejú – a odvráti sa. Kto sa dnes ešte červená? Je to nádherné.

„Čo by ste povedali, keby sme si našli nejaké príjemnejšie miestečko, kde by sme mali viac súkromia a mohli sa lepšie spoznať?“

Bez váhania odvetí: „Som tu s priateľmi. Oslavujeme. Do takýchto klubov zvyčajne nechodievam.“

„Čo oslavujete?“

„Práve som získala titul magisterky ekonómie a v pondelok nastupujem do novej práce.“

„Naozaj? To je náhoda. Aj ja pracujem vo finančnej oblasti. Možno ste už počuli o firme Evans, Einhart a Fisher?“ Sme

najlepšia butiková investičná banka v meste, takže nepochybujem, že na ňu urobím dojem.

Teraz si dáme krátku prestávku, dobre?

Videli ste, ako tá krásna žena otvorila ústa, keď som jej povedal, kde pracujem? Všimli ste si, ako vytreštila oči? To by vám malo niečo napovedať.

Ja som to však vtedy nevnímal – príliš ma zaujímali jej prsia. Mimochoďom, sú dokonalé. Menšie, než sa mi páčia zvyčajne, také akurát do dlaní. Ale keď už sme pri tom, je to ideálna veľkosť.

Zapamätajte si ten prekvapený výraz, neskôr to pochopíte. Vráťme sa však k rozhovoru.

„Máme veľa spoločné,“ prehodím. „Obaja podnikáme, obľubujeme dobré červené... Asi by sme mali zistiť, kam nás zavedie dnešná noc.“

Zasmeje sa, znie to nádherne.

Potrebujem vám vysvetliť ešte jednu vec. Keby to bola druhá žena a ktorákoľvek iná noc, už by som sedel v taxíku s rukou na jej chrbte a ona by stonala pod dotykmi mojich úst. O tom niet pochýb. Práve o to mi ide. A, čuduj sa, svete, býva to celkom vzrušujúce.

„Mimochoďom, ja som Drew,“ vystriem ruku. „A vy?“

Zdvihne ruku s prsteňom. „Som zasnúbená.“

Nedám sa zmiašť, pobožkám jej ju a jemne sa dotknem jazykom. Všimnem si, ako sa snaží potlačiť chvenie, a uvedomím si, že napriek slovám ju začínam zaujímať.

Viete, nie som typ, ktorý počúva, čo mu ľudia hovoria. Všimam si, ako to vravia. Ak sa neponáhľate a sledujete, ako sa ľudia pohybujú, kam a ako sa pozerajú, zvyšujú a znižujú hlas, dokážete ich prečítať.

Ich oči možno hovoria nie, ale telo? Občas kričí: Áno, pretiahni ma rovno tu na barovom pulte. V priebehu troch minút mi prezradila, prečo je tu, čo robí, dokonca mi dovolila, aby som jej poláskal ruku. Tak sa nespráva žena, ktorá nemá záujem, ale taká, čo ho nechce mať.

A s tým sa už dá niečo robiť.

Mám jednu poznámku týkajúcu sa jej zásnubného prsteňa. Diamant je taký malý, že ho takmer nevidím. Nechcem ju však uraziť. Povedala, že práve skončila školu, a má kamarátov, čo takisto vyštudovali ekonómiu, takže vedia, že pôžičky sú dnes neúnosné.

Rozhodnem sa pre inú taktiku – zvolím úprimnosť. „O to lepšie. Vy nechodievate na takéto miesta a ja zasa nie som na vzťahy. Dokonale sa k sebe hodíme. Nemali by sme to, čo máme spoločné, preskúmať lepšie?“

Opäť sa zasmaje a na pulte sa objavia drinky. Vezme do ruky ten svoj: „Ďakujem za nápoj, ale už by som sa mala vrátiť k priateľom. Rada som vás spoznala.“

Prefíkane sa na ňu usmejem. „Ak mi dovoľíte odvieť vás odtiaľto, slovo potešenie pre vás nadobudne úplne nový význam.“

Zhovievavo pokrúti hlavou a cez plece dodá: „Dobrá noc, pán Evans.“

Už som spomínal, že som typický pozorovateľ. So Sherlockom Holmesom by sme mohli chodiť na pivo. Lenže pohľad na jej dokonalý zadok ma tak uchvátil, že som si to najprv nevšimol.

Vy ste to zbadali? Zaujal vás ten detail, ktorý mi unikol?

Presne tak. Oslovila ma pán Evans, ale ja som jej svoje priezvisko neprezradil. To si zapamätajte.

Nechávam zatiaľ tú tajomnú tmavovlásku odísť. Trochu jej povolím uzdu, ale neskôr ju pritiahnem – tak ako sa patrí. Ak bude treba, budem ju sledovať hoci aj celú noc.

Neuveriteľne ma vzrušuje.

Zrazu sa znova objaví ryšaňa. Vychádza rovno z pánskej toalety. Počujete dobre. „Tu si. Myslela som si, že si sa mi stratil.“ Pritisne sa mi k boku a dôverne ma pohladká po ruke. „Čo keby sme šli ku mne? Je to hneď za rohom.“

Ďakujem, neprosím. Na červenovlásku rýchlo zabúdam. Mám pred sebou oveľa zaujímavejší cieľ. Práve jej to chcem oznámiť, keď sa vedľa nej objaví ďalšia červenovláska.